

"El futur de la música és la mescla"

En Cris Juanico (Ciutadella, 1967) presideix amb la veu un dels grups catalans de més relleu, Ja T'ho Diré, en un moment en què els seus components aposten pel mestissatge musical i les jovenetes sembla que hagin abaixat la guàrdia.

El 1990, en Jesús Moll, Sebastià Saurina, Carles Pons, Vicenç Fontestat i Cris Juanico varen emprendre una aventura: van agafar els trastets i se'n van anar de Ciutadella a Girona. Era una aposta per poder viure de la música. El seu darrer disc, *Es directe* (1999), és l'antologia en viu que els seus seguidors esperaven, després d'haver arribat al gran públic amb *Moviments salvatges* (1995) i d'haver-s'hi consolidat amb *Un ram de locura* (1997).

—*Després de més de tretze anys de Ja T'ho Diré, encara podeu repetir allò de "Així i tot va bé"?*

—Més que mai. Fins i tot quan vàrem venir, quan les expectatives no eren gaire bones, perquè hi havia poca gent que donàs un duro per nosaltres, ja pensàvem que tot anava bé. Encara tenim la mateixa il·lusió.

—*Com ha evolucionat la vostra música?*

—Ens hem adaptat a la realitat que passam, una època difícil. No crec que cap músic es marqui una manera d'evolucionar. Les coses surten com surten. Sempre hem anat tirant cap el funky, d'una manera no descaçada, arribant fins al pop-rock. A Ja T'ho Diré hi ha

dos aspectes: un de molt rítmic, tirant cap al cantó llatí, el funky o el soul, i un altre de més pop.

—*Potser vau atrapar l'època en què la música en català es renovava...*

—Allò que és clar és que si la nostra proposta hagués entrat en un moment en què n'hi hagués hagudes de similars, no hauríem funcionat. L'èxit d'un grup també depèn d'allò que no hi ha al costat. És clar que diuen que en Zülle és molt bo, i que va tenir la mala sort de coincidir amb Indurain, però el millor hi era.

—*I això que mai no heu volgut incloure-us dins el moviment del 'rock català'...*

—D'entrada, perquè som menorquins (*riu*). A més, crec que és una etiqueta que no té ni cap ni peus. S'hi han englobat tot d'estils que no tenen res a veure. Per posar-ne un exemple, com es poden ajuntar Sau i Sangtrait? Només perquè canten en català. Però vols dir que Sting i Metallica tenen res a veure perquè canten en anglès? No fotem. Jo sempre he dit que la nostra música és pop-rock mediterrani, perquè en lloc de mirar cap a la muntanya, miram a mar. Aquí, la majo-

ria de grups, miren cap a terra, a la música anglo-saxona. Nosaltres miram a mar... Evidentment, partim de punts que convergeixen.

—*Creu que hi ha un problema de canvi generacional en l'actual música en català?*

—Sempre hi ha estat. Quan Ja T'ho Diré va arribar a Girona, hi havia els quatre grossos: els Pets, Sopa, Sau i Sangtraït. Ara hi ha Lax'n'Busto, els Gossos, nosaltres..., i més que ja piquen a la porta, com Whisky'ns, Van de Cul, les Pellofes, Fes-te Fotre... Hi ha grups que han passat a la història. A més, la salut musical sempre ha estat molt bona. Una altra cosa és el públic i les caigudes que pugui fer. Els gusts canvien, tot i que els grups continuen amb les mateixes ganes. Et poden titllar de repetitiu, però...

—*Heu tingut cap avantatge pel fet de ser menors, entre el públic català?*

—El caire exòtic, el referent una mica rar, ha estat positiu en algunes coses, i en unes altres, no. Ara, sí que tenim una arrel bastant diferent, un altre punt de partida. I això, hem intentat d'aprofitar-ho, de fer-ho saber.

—*El darrer disc en directe significa cap tomb en la vostra carrera?*

—No ho sé. Tampoc no crec que sigui un punt de maduresa. Teníem moltes ganes de fer-lo, però han d'haver-hi les condicions: tenir un repertori prou ample per a triar; poder registrar uns quants concerts per no haver-te-la de jugar en un dia; i una discogràfica que hi posi els mitjans perquè el projecte tiri endavant... Els discs, per mi, són palla. Hem d'aprendre a fer-ne, per qüestions de mercat. Però la raó d'esser d'una banda és el directe.

—*Després de tants anys en un mateix grup, qui és en Cris Juanico dins Ja T'ho Diré?*

—Jo sóc cantant de rebot. Vaig entrar a Ja T'ho Diré tocant les percussions i he acabat cantant. Quan fas un concert i duis un micro damunt, és més fàcil que et comuniquis amb la gent. El meu instrument és la veu i la gent s'hi identifica més. He de presentar la cara perquè sóc qui té més possibilitats de fer-ho.

—*Els concerts d'aquests darrers mesos, amb la teva veu acompanyant en Toni Xuclà i Juanjo Muñoz (Gossos), són la recerca de nous camins en solitari?*

—No. Sempre me'ls he plantejats com un enriquiment. Per poder ampliar coneixements s'han de fer coses. El tema d'en Juanjo i d'en Toni tira cap aquí, a banda que són dos músics excel·lents; són dos cracks. Hi tenc moltes coincidències, amb tots dos. I si puc complir un dels objectius que Ja T'ho Diré es va marcar quan va sortir de Menorca, que era de viure de la música i viure la música, no tancaré cap porta. Si, a

més, puc col·laborar amb gent i muntar una cosa a part d'allò que més m'enriqueix, que és Ja T'ho Diré...

—*Us agradaria d'enregistrar un disc, tots tres?*

—Per què no? N'hi ha la possibilitat. És una experiència que serà difícil de repetir, en el sentit que cadascú té coses a fer... Si poguéssim deixar constància d'allò que hem fet, millor.

—*Tornarà Ja T'ho Diré a Ciutadella?*

—Tots, no ho sé, però jo sí. És una cosa que estira molt. No sé si Ja T'ho Diré hi tornarà. Potser no tendria sentit, perquè vàrem partir-ne per no estancarnos-hi. En el moment de deixar Ciutadella, dèiem que si ens hi quedàvem, la nostra feina es moriria de finor.

—*És més fàcil de viure de la música al Principat?*

—Hi tens més possibilitats, hi trobes més sortides, i el món de la música necessita una constància que allà no tenia objecte. La facilitat de poder fer el que fem

ara. Tot i que a les Illes, darrerament, hi ha un bon panorama... Costa que les coses que passen a les Illes surtin de l'arxipèlag. Nosaltres mateixos, quan érem a Menorca, muntàrem un espectacle amb un grup de teatre i, si s'hagués fet a Catalunya, hauríem triomfat. Però, es va morir de finor.

—*Quin és el lloc de Ja T'ho Diré dins la música catalana actual?*

—Això és la gent qui ho hauria de dir. De l'un costat, obrim una banda de la música que era poc explotada. I de l'altre, som un referent de tenacitat, perquè, quan vàrem venir, no ens coneixia ni déu. Però ja tenim cinc discs i gairebé sis-cents concerts fets. Per molta gent Ja T'ho Diré és un referent de constància. Musicalment, potser sí que ens escau allò de l'exotisme.

—*Però Oculis i Fora des Sembrat, també els escauria i no han fet tanta carrera...*

—No, però és que no han volgut quedar-se al Principat. La decisió és dura. Nosaltres hem menjat arròs moltes setmanes. Hi ha un punt de creure molt en allò que fas, que és

mal d'exigir a tothom. Però qui no s'arrisca, no pisca.

—*Ara aposteu pel mestissatge?*

—Ja ho fèiem al començament. De fet, el futur de la música és la mescla. I ho ha estat sempre. Els estils surten de l'evolució d'uns altres estils.

—*Encara continua pensant que mai no es compraria cap disc de Ja T'ho Diré?*

—Ara sí, que ja me'n compraria. I tot perquè veig l'evolució del grup. Hem madurat, sobretot en l'objectiu. Al principi, necessitàvem un disc a qualsevol preu. Ara, abans de fer res, t'ho rumies. És que hem fet discs en dotze o tretze dies, i no són maneres...

"Nosaltres hem menjat arròs moltes setmanes. Hi ha un punt de creure molt en allò que fas, que és mal d'exigir a tothom. Però qui no s'arrisca, no pisca."

"Sempre he dit que la nosaltres fem pop-rock mediterrani, perquè, en lloc de mirar cap a la muntanya, miram a mar. Al Principat, la majoria de grups miren cap a terra, cap a la música anglo-saxona, però nosaltres miram més cap a mar."

Andreu Gomila